

ЛІЦЕЙ ІМЕНІ ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

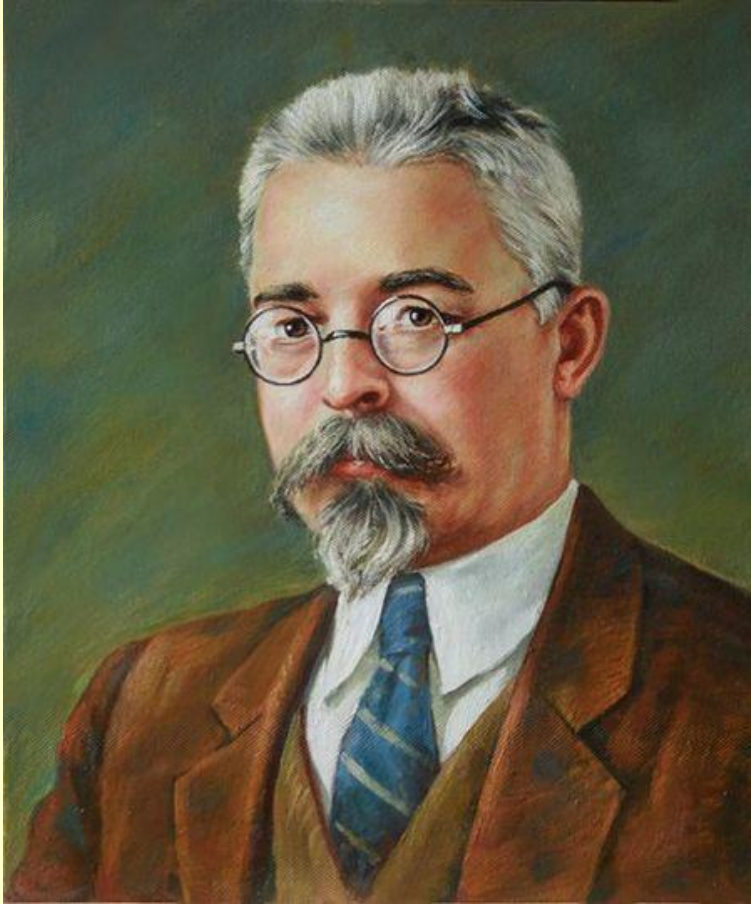
*Мова – душа кожної
національності,
її святощі,
її найцінніший скарб*

Іван Огієнко

Пам`ятка

свідомому українцю

Іван Іванович Огієнко

Іван Огієнко (1882-1972) - видатний учений, мовознавець, талановитий педагог, книговидавець, бібліофіл, релігієзнавець, перекладач українською мовою Біблії, прозаїк, поет, публіцист, державний і громадський діяч доби визвольних змагань, засновник, редактор, видавець низки періодичних видань українською мовою, блискучий оратор, проповідник і популяризатор, автор майже двох тисяч наукових, навчальних і просвітницьких публікацій, першоієрарх Української Греко-Православної Церкви у Канаді.

Основні праці:

Історія української культури (1918, 1991, 1992, 2002).

Український стилістичний словник (1924).

Історія українського друкарства (1925, 1983, 1994).

Костянтин і Мефодій. Їх життя та діяльність (1926).

Нариси з історії української мови. Система українського правопису (1927, 1990).

Пам'ятки старослов'янської мови X – XI віків (1929).

Українська літературна мова XVI-го ст. і український Крехівський Апостол. Том перший; – Том другий (1930).

Історія української літературної мови (1950, 1995, 2001, 2004).

Граматичні основи української літературної мови (1951).

Український літературний наголос (1952).

Наша літературна мова. Як говорити й писати по-літературному [Архівовано 3 серпня 2020 у Wayback Machine.] (1954, 1969).

Фортеця православ'я на Волині. Свята Почаївська лавра [Архівовано 4 березня 2016 у Wayback Machine.] (1961).

Біблія або книги св. Письма старого і Нового Заповіту (1962)

Етимологічно-семантичний словник української мови (Т. 1–4, 1979 – 1995).

10 мовних заповідей від Івана Огієнка

- Мова - то серце народу: гине мова - гине народ.
- Хто цурається рідної мови, той у саме серце ранить свій народ.
- Літературна мова - то головний двигун розвитку духовної культури народу, то найміцніша основа її.
- Уживання в літературі тільки говіркових мов сильно шкодить культурному об'єднанню нації.
- Народ, що не створив собі соборної літературної мови, не може зватися свідомою нацією.
- Для одного народу мусить бути тільки одна літературна мова й вимова, тільки один правопис.
- Головний рідномовний обов'язок кожного свідомого громадянина працювати для збільшення культури своєї літературної мови
- Стан літературної мови - то ступінь культурного розвитку народу.
- Як про духовну зрілість окремої особи, так і про зрілість цілого народу судять найперше з культури його літературної мови.
- Кожний свідомий громадянин мусить практично знати свою соборну літературну мову й вимову та свій соборний правопис, а також знати й виконувати рідномовні обов'язки свою народу.